

Katrine Lilleørs prædiken midfaste søndag

Taler

Katrine Lilleør
Præst

Dato

15. marts 2026

Sted

Sankt Pauls Kirke, København

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 6, vers 24-35 [36-37]

- 1 Indledning: Jeg ved ikke hvor mange år siden, det egentlig er nu.

Men det skal jo nok være en 18 år siden. Jeg var blevet inviteret til at holde et foredrag for Kræftens Bekæmpelse, og jeg tror ikke, jeg har omtalt det før på en midfaste søndag, men jeg tænkte, det giver god mening i dag.

Fordi jeg har faktisk nu i mange år, når vi kom til midfaste søndag, så er det ligesom, den aften er gået hen over min bevidsthed.

- 10 Det var en aften ligesom så mange andre, et foredrag jeg skulle ud at holde som så mange andre gange.

Det var Kræftens Bekæmpelse, og det var i sådan en sognegård et sted i Odsherred, hvor der i forvejen ligger lidt langt imellem husene – det gør det rundt i landet i Danmark – og derfor er det altid så overraskende, når man så kommer til en sognegård og skal holde foredrag, at man kan åbne op, og så er der bare bulderfyldt derinde.

20 Det var så heller ikke så stort et lokale, men alligevel – der var bulderfyldt.

Og det, jeg også havde tænkt på forhånd – Kræftens Bekæmpelse – jeg vidste, jeg skulle ud og tale til, som jeg husker det, var det en gruppe af brystkræftramte kvinder og deres pårørende.

- 25 Så det skulle handle om den svære samtale og sorg og ja....

Så det var jo ikke sådan, fordi jeg ligefrem var fløjet afsted på sådan en glædes-

lykkerus på vej til foredrag. Tværtimod.

30

Man bliver jo forstemt bare af at sige det højt. Ja, bare tanken gør os alle sammen forstemt.

Men det er jo et godt stykke arbejde, Kræftens Bekæmpelse gør.

35

Og nu her i Odsherred – og det er sagt helt som en konstatering, for det har intet at gøre med, om organisterne og præsterne er gode eller ej – det har noget at gøre med traditionerne i visse dele af vores land, og således også i Odsherred: at der meget tit ikke er nogen mennesker i kirke.

40

Der er ikke stor kirkegang. Det er ikke det samme som, at folk ikke er medlem af folkekirken.

Men her var de altså samlet, disse mennesker, der var ramt af en dødelig sygdom, og de kunne jo også fortælle, at ja – de mødtes jo, og Kræftens Bekæmpelse havde aktiviteter, og indimellem var de ude at ro, og så alle dem med brystkræft var ude at ro. Og de har ikke noget hår.

45

Der er jo en vis bedrøvelighed. (...) Det må man nok sige.

50

Også bare den aften kunne godt være lidt svært at samles, fordi det var jo godt nok at samles, men når man så samledes næste gang, så var der jo meget ofte nogen, der ikke længere var der.

55

Så det var situationen den aften.

Og så skete der noget, som vil være med mig – altså dybest set – resten af mit liv, og især midfaste søndag.

60

Vi kommer til det.

Det skal begynde der, hvor det begynder i dag. Altså, vi er i kapitel 6 i Johannesevangeliet.

65

Det er i kapitel 6, at Kristus går op på et bjerg, som vi hørte her og bespiser 5000 med to fisk og fem brød, og så skal han ikke have noget af at blive konge.

Det var ikke det, det handlede om, kan man forstå.

70

Det, vi så ikke lige hører – for det kan også blive for langt med alt den læsning – så skal jeg bare lige sige, at det der sker, er, at disciplene tager en båd over Gennesaret Sø samme aften mod Kapernaum.

75 Det bliver uden Kristus; han er jo gået ind i bjerget alene med sig selv, forstod vi.

Men så bliver der uvejr, og de bliver bange, og det ser ikke godt ud derude på søen, og så er det, han kommer gående hen over søen og hjælper dem, og de ankommer så til Kapernaum.

80

Og folkemængden, der ikke kan forstå, hvor de alle sammen er blevet af, konkluderer: Det er nok dér, disciplene er.

85 Og så kan de ikke forstå, hvordan Jesus er kommet dertil, og de aner jo miraklet, at han gik på vandet, ikke sandt?

Og nu kan de sådan set ikke få armene ned.

Det er dér, vi er i dag.

90

Altså fordi: Wow, mirakler!

Og det skulle jeg måske nok have sagt før.

95 Men jeg tror bare allerede, I kan høre det, når jeg endte i den historie, jeg gjorde.

Altså – hvis ikke før i ens liv, så når man sidder i en gruppe i Kræftens Bekæmpelse, fordi ens elskede – eller man selv – lider af kræft, så tror jeg måske nok lige, man kan have brug for et mirakel.

100

Der gives tider i livet, hvor man vil give alt for et mirakel.

Og det er jo den alvor, vi skal have med ind i dette bulder af mirakel, som midfaste søndag udgår fra.

105

Og det er et bulder. Det er på et bjerg, ikke sandt?

110 Vi kommer til det senere med det bjerg – og der er ingen fisk, og ingen brød –
og hvor kunne han bare det hele.

Det er som om, dette mirakel det samler samtlige mirakler – rydder bordet – i
alle evangelierne. Sådan "tag den!"

115 Det er da et mirakel, og de kan slet ikke få nok.

Og Kristus kan jo se det, og han forsøger at sige til dem. Altså, ikke fordi I fik
tegn at se, leder I efter mig, men fordi I fik brød og spiste jer mætte.

120 Og hvis han er lidt irriteret her, så tror jeg, det er rigtigt.

Men de kan jo slet ikke ... Og jeg tror, her er der mange faldgruber i denne
evangelietekst.

125 Fordi hvad er der egentlig galt med at være sulten?

Det er ofte de fattige, der er sultne. Det er da underligt, at han ikke kan ... nå,
men lad os ikke gå ned ad den vej nu.

130 Vi skal blive i teksten.

For han er jo tydeligt irriteret.

135 Han siger til dem: Det er meget godt, men det er ikke miraklet for miraklets
egen skyld. Det er et tegn, venner.

Jo, siger de så: "Jo jo, okay, men..."

140 Så siger de: "Vi vil gerne se det tegn."

Altså fordi: "Vore forfædre fik manna, da de var ude i ørkenen, de fik også brød,
vi vil også – vi vil have mere!"

Kom nu med det, så skal vi nok tro, så skal vi nok...

Hvorpå han svarer, at det brød, de fik i ørkenen, var noget Gud gav dem ud af himlen.

150 Det var ikke Moses, der gav dem brødet – selvom de tror det – det var Gud, der gav det, og sådan bliver han ved med at give.

“Okay,” siger de så, “herre: Giv os altid det brød!”

155 Det er da klart.

Han har lige sagt, der er et brød, som gør, at hvis man spiser det, så skal man aldrig sulte. Og det kommer fra Gud selv. Det er da endnu bedre end det brød, Moses gav.

160

Giv os det brød Herre, giv os det, giv os det!

Og jeg tror nærmest, de har stået der, fordi dagen før der fik de jo brød... så hvad? Kom nu.

165

Men så giver han det.

Og det er – må jeg sige – en helt klassisk Johannes evangelist-måde, det her.

170 At Kristus giver, men han giver noget andet, end den han taler med tror.

Kan I høre, hvordan folkemængden er i jo til sted i den fysiske realistiske virkelighed?

175 Det handler om brød, der skal mætte dem. Det gør det altså. Kom nu. De fik det jo også i går. Kom nu. Kom nu.

Og at gå på vandet. Det er da også sådan set en fysisk præstation. Eller, jeg ved ikke helt...

180

I forstår, hvad jeg mener.

Men så er det, at Kristus giver dem her i dag – i teksten – det brød, så hvis man

185 spiser det, så vil man for altid være mæt og aldrig sulte.

Han siger til dem: Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte.
Og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.

190 Men som jeg har sagt til jer – hov nu kommer der opsummering – I har set mig,
og I tror ikke.

Alt, hvad faren giver mig, skal komme til mig og den, der kommer til mig, vil jeg
aldrig vise bort.

195

Fisk. Var jeg lige ved at sige...

Hvad foregår der her?

200 Der foregår noget, der som sagt i Johannesevangeliet foregår flere gange, så det
er ikke kun her, det foregår.

Det er bevidnet. Hvad er bevidnet?

205 At det menneske, Kristus møder, taler om det konkrete vand eller brød.

Hvortil Kristus billedligt taler om det i stedet for.

Sådan set lader det vand eller det brød, som de fik i går, være et tegn på noget.

210

Et tegn på noget. Det skal oversættes.

Det betyder, at det ikke er et mirakel i sig selv, det, der foregik i går.

215 Det, der foregik i går, var et tegn. Hvad betyder det? Det var et glimt af den
bagvedliggende virkelighed og realitet, som bærer vores tilværelse, men som vi
ikke kan se – nemlig Guds realitet.

Nemlig evigheden – allerede nu.

220

Det er evigheden, der bærer dit og mit liv.

225 Og det er det, Kristus i et lysglimt åbenbarer, når han laver et mirakel – eller et tegn, som det så ofte derfor hedder i Johannesevangeliet.

Det et tegn. Det er ikke bare et mirakel. Tryllekunster. Kanin op af hat.

230 Og det er i øvrigt også altid snyd. Det ved vi godt.

Det må man ikke sige til børnene. Men vi er blevet voksne nok, kan jeg se.

235 Men man har jo fløjtet rundt i kirkens historie – mennesker som vi er – om det der mirakel-noget...

Om hvordan det kunne lade sig gøre? Ikke sandt? Vi kan slet ikke lade være.

240 Det tager os både, når vi er ... på lange stræk i vores liv ... Men ved I hvad? Det tager os – og det var jo det, der var Alvoren og derfor vi skulle begynde med Kræftens Bekæmpelse – det tager os også på det dybeste og mørkeste steder i os, når vi i sandhed har brug for et mirakel. Gud i himlen.

245 Bare sådan et lille bitte til husbehov. Et, der lige kunne gøre, at vi kunne få lov at blive bare lidt længere i denne verden med vores elskede.

Så der er en dyb alvor, som altid, i det, der foregår i dag.

Giv os brød! Giv os det brød, der mætter os!

250 Og hvad svarer han?

Han svarer i virkeligheden to afgørende sætninger.

255 Den første lyder sådan her: “Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.”

Guds gerning er den, at I tror ... og videre.

260 I har set mig, og I tror ikke. Alt hvad faderen giver mig, skal komme til mig. Og så kommer det.

“Den der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.”

265 Det handler om tro.

For Kristus handler det om tro. Det er helt tydeligt.

Og det er egentlig heller ikke mærkeligt. Hvorfor ikke?

270

Fordi det er midfaste søndag, og ingen søndag i kirkeåret skal læses uafhængigt af den tid, der var og den tid, der kommer.

Og her i kirken i 2000 år har vi prædikeret hver enkelt søndag på baggrund af det, der blev fortalt her og det, der skal komme der.

275

Men ikke mindst på baggrund, hvad der blev fortalt forud i den tid i kirkeåret vi befinder os i.

Og den tid, vi er på vej ud af i kirkeåret, er fastetiden, begyndende med fastelavn. Så kom der tre søndage, og i dag midfaste søndag har vi trædestenen, der gør, at vi bevæger os videre hen til Mariæ Bebudelse og Palmesøndag.

285

Påskan ligger derude og glimter, ganske enkelt, lyser.

Men her har vi en fortælling, en storslået mirakelfortælling, der sådan set bryder med evighedslys igennem – må jeg nok have lov at sige – et fastemørke, vi har bevæget os i nogen af os – i hvert fald her i Sankt Pauls – med de forgangne tre søndage, som jeg nu summerer op ganske kort, fordi alle tre handlede om tro.

290

Den første søndag i fasten, der handlede det om, at Peter havde den forestilling, at han troede – altså simpelthen troede. Han havde bare tro. Altså på en måde, så det var helt overvældet af sig selv.

295 Og hvis du tror, at Peter ikke er dig, så tager du fejl. Peter er os alle sammen.

Sådan skal man forstå ham. Også selv når han er en smule latterlig.

300

Nåh ja, så kan du bare tænke, at nogen andre, du kender, er ligesom Peter i det mindste.

Den første søndag i fasten handlede da også om tro, nemlig.

305 Og det var endda taget fra Skærtorsdags-evangelium, der hvor de sidder og taler sammen om det, der skal ske. Og de har det sidste måltid. Og så er det, at Jesus siger altså uden videre, og formentlig meget foruroligende for Peter, kan man fornemme. For han siger:

310 "Jeg har bedt for din tro, for at styrke dig imod Satan."

Og fastetiden er ondskabens tid i kirkeåret – hvis nogen skulle være i tvivl – og det er ikke Guds ondskab. Nej, det er derfor, fastetiden er hård.

315 Det handler om vores ondskab. Din og min. Alle menneskers ondskab.

Det er ikke noget med ond, ondere, ondest. Det er ondskab. Punktum. Ingen går fri af at have ondskab. Og have det i sig og udøve den.

320 Og det kommer af, siger fastetiden, at du har en skævhed i din selvforståelse. Og den skævhed finder selvfølgelig også ind i den måden, du tror på.

"Peter, jeg vil bede for dig", og Peter har ikke brug for at blive bedt for. Han er faktisk fyldt af tro, synes han.

325

Og Satan ligefrem ... det var også en hård ting at få at vide.

Så Peter han forsvarer sig ved at siger "Herre, jeg vil gå i fængsel for dig. Jeg vil dø sammen med dig."

330

Nej, det har ikke noget med det at gøre. Eller er det lige præcis dér, at Peters tro afslører sig?

Kort sagt: hvad er Peters tro? Nemlig troen på Peter selv.

335

Han er helt opfyldt af den følelse, Kristus har vagt i ham af alt det, han vil gøre. Selv gå i døden. Hvabehager?

Og det er da også rigtig meget. Men lige det der kan han ikke genkende som

egentlig noget med ham at gøre, når det kommer til stykket. Det har noget med Peter at gøre.

345 Videre til søndagen efter. Hvor vi mødte en skrækkelig ulykkelig mand, der har en søn, der har epileptiske anfald hele tiden. Og så igen. Han har bragt ham til Jesus. Han har prøvet alt nu.

Han har slæbt ham hen til Kristus, der kommer ned fra et bjerg.

350 Han kommer ned midt i folkeskaren. Og disciplene, der ikke har kunnet få den der ånd ud af den dreng.

355 Og faren falder på knæ – vil jeg tro – foran Jesus og i hvert fald beder ham, om han ikke godt vil gøre noget for drengen. Og så kommer han til – i den der vilde afmagt imellem håb og afmagt, som man jo har, når man ikke aner, hvad man skal gøre. Og han kan måske hjælpe. Så kommer manden til at sige – og han har sikkert bidt tungen af sig selv, men han kommer til at sige, det, der er i hans hjerte:

360 “Hvis du kan, Herre, så hjælp ham.”

Og så bliver Frelseren fornærmet.

Det var ondskab. Her vrisser han.

365

Og jeg har da aldrig nogensinde før i evangelierne set – jeg kan ikke få øje på det, fortæl mig, hvis I kan få øje på det – et andet sted, hvor han vrisser af et afmægtigt menneske.

370 Jo, der er måske lige én ting, men det skal vi ikke tage i dag.

Godt, han vrisser i hvert fald og siger: “Hvis du kan? Alt er muligt for den, der tror!”

375 Åh, siger faren så. “Jeg tror – hjælp min vantro!”

Han aner jo ikke, hvad han tror på, vel?

380 Han siger bare det rigtige. Hjælp nu!

Og hvad er det for en tro?

Det er en tro på, at hvis Gud gør det, som jeg vil have, så tror jeg.

385

Hvis Gud er Gud, så skal han gøre lige præcis det, jeg vil have.

Her var det tro på mig selv. Og her er det... dét der skal jeg have, Gud. Hvis du er god, så er det dét der.

390

Jeg har ikke brug for noget som helst andet end det.

Det er ikke noget med tro at gøre. Det er en bestilling. Forståelig, men en bestilling.

395

Og så sidste søndag. I tror ikke, det kan blive værre, men det kan det.

Sidste søndag, der siger han simpelthen lige ind i hoveder på jøder, der er kommet til tro på ham – de mener selv, de tror – der siger han:

400

”Hvis I tror på mig, så tager i min sandhed til jer, og så skal I blive frie.” Hvortil de siger: Frie? Vi er frie i forvejen, fordi vi har Abraham til far.

Så lige dét der behøver vi ikke, Herre.

405

Så bliver han simpelthen så tordnende rasende og siger til dem: “I har Djæveln til far.”

De pulveriserer fuldstændig i teksten. Der er ikke noget tilbage af dem efter den svada.

410

Hvorfor siger han det?

Jo, for at tro... lidt. Altså noget af det, han siger. Men så kommer også det, jeg ved om mig selv, og så tager du, Kristus, den ene hang, og så tager jeg den anden hang, og så forstår vi hinanden i, hvordan livet er.

415

Glem det. Det har intet med tro at gøre.

420

Tro er at tro, at Kristus og det, han siger, er hele sandheden om dig og mig. Hele sandheden.

425 Og den sandhed skal du have på bunden af dit hjerte, endnu før du begynder at lægge din familie og din slægt, og hvad du kan, og hvad du mener ovenpå.

Djævlen ligefrem til far?

430 Ja, hvorfor siger han sådan? Hvorfor siger han sådan til Peter? Hvorfor er der lige pludselig noget med Djævlen ligefrem – er det, fordi vi skal fejre faste eller hvad? Nej, der bliver hermed slået det faktum an, at din og min tror ikke kun er noget, der til glæde for dig og mig, vel?

Din og min tro er også til glæde for vores næste.

435

Og derfor er det så vigtigt – både for dig men også for din næste – at du ikke kommer til at bære uafvidende ondskab ud i verden, fordi din selvforståelse er funderet i noget fuldstændig skævt, som du kalder tro.

440 Nå ja – der er jo ingen, der har sagt, det skal være muntert at gå i kirke midfaste søndag, vel?

Det er alvorlige sager her.

445 Tankevækkende og vidunderligt har det været i denne fastetid – hele tiden, hver søndag – at blive mindet om fastelavnsevangelium, der gav bolden op. Og Fastelavnsevangelium her hvert andet år er et evangelium, som fortæller, hvad kristen tro er.

450 Og det kan siges langt – det kan I høre – men det kunne også siges helt kort. Og det gør det faktisk her over fastelavn.

455 Dér er det, at Kristus han får sagt til sine disciple – og vi har Påsken, vi vinker til – jeg skal nu op til Jerusalem, der skal han piskes, spyttes på, hånes og lide og korsfæstes, og så skal jeg opstå på tredjedagen.

Og det forstår de ikke en meter af, de disciple. Men så går de så afsted. Og så meget har de forstået: at der er noget vigtigt, de skal.

460

Og så sidder der ude i grøften en blind, som forstår, at det er Jesus, der kommer forbi. Og så råber denne blinde:

“Jesus fra Nazaret, Jesus, Davids søn, forbarm dig over mig!” Råber han.

465

Og de prøver at tysse på ham – der er jo nogen, der er vigtige her, og de har noget, vi skal – men Kristus hører det og standser.

Standser.

470

Det er allerede så skønt.

Han har alt muligt vigtigt han skal i verden – hvis du har glemt hele denne prædiken, når du går ud herfra – så husk blot dette: At Gud standser.

475

Uanset alt det, han også skal, så standser han, når du og jeg – et lille, helt almindeligt menneske – råber fra dybet af en grøft: “Forbarm dig over mig.”

Og Kristus standser og spørger, hvad kan jeg gøre for dig? Allerede i det spørgsmål er der jo, at det at være blind behøvede jo ikke være det værste, et menneske kunne opleve i sit liv – kunne også være mange andre ting.

480

Men den blinde siger: “Jeg vil gerne kunne se.”

485

Og så siger Kristus: “Bliv seende. Din tro har frelst dig.”

Kan I høre det?

Her er troen kåret.

Her er der en, der tror.

490

Det er kristen tro.

Og det, der sker i dag i evangeliet – det, det handler om, bispisningsunderet – det er at udfolde, at være et tegne på, hvad kristen tro er.

495

Fordi vi har allerede forstået – og det er på den måde, at de så at sige fletter

fingre – fra den ene fastelavns søndag til midfaste søndag – som sådan en portal hen over de her forskellige, forkerte måder at tro på – når det siges fastelavns søndag, at tro altså ikke er opfyldt af, hvad jeg skal gøre. Ikke opfyldt af, hvad 500 præcis Gud skal gøre for at jeg tror, og slet ikke opfyldt af, at jeg lige har mit og så har Gud sit at sige mig, og så må vi lige finde en fællesnævner, vi kan blive enige om.

Nej.

505

Tro er, at du fuldstændig afmægtigt vender dig mod Gud og siger: “Forbarm dig over mig.”

Og når du gør det, standser Gud.

510

I dag står der her: “Den der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.”

Ham der sad i grøften – han kom til Kristus.

515

Så sandt som at “komme til Kristus” ikke kun skal tages fysisk, men også sjæleligt. At man kommer med sit råb til ham. Og så lover han, at han vil aldrig vise bort.

Men der er en afgørende tilføjelse her midfaste søndag. En vidunderlig tilføjelse.

520

Fordi det har handlet – kan I høre – rigtig meget om os og vores tro.

Men nu her, på vej ind i påsken, skal det så suverænt handle om Gud.

525

Og hvad fortæller da, ud over fastelavns søndag, at Gud standser, når vi råber på denne afmægtige måde, og at det at tro, det er at gøre det, at læne sig ind i ham, når man ikke kan se nogen muligheder for sig selv. Alt er håbløst. Så at råbe til ham.

530

Men hvad er der så mere at sige om den Gud, der standser?

Og det er her, at midfaste søndag kommer igennem med en styrke, som jeg må sige, at jeg skulle frem til denne søndag i mit liv for rigtig at få øje på.

For det er jo dette, at det fortælles, at han går op på et bjerg. Og det er det eneste bjerg i Johannesevangeliet. Og ja – der bliver refereret efterfølgende til Moses, og det er ikke tilfældigt. Hvorfor?

540 Fordi der var et bjerg, Moses gik op på – og dér fik han De Ti Bud.

Det er referencerammen i det jødiske. Det er lovene. Det er alt det, vi skal gøre, for at Gud er os nær.

545 Nu kommer han op her midfaste søndag. Og kommer der så flere love ud af himlen? Nej, er det korte svar.

Kan du høre det? Kan vi høre det?

550 Gøre, gøre, gøre.
Holde, holde, holde.

“Jeg er nok syg, fordi Gud straffer mig.” Nej, han er aldrig den straffende Gud. Aldrig.

555

Fordi denne søndag fortæller Johannes, at han går op på et bjerg og i stedet for at få bud, så viser Gud, hvem han er i forhold til dig og mig ved at kunne bespise 5000 ud af ingenting. Ud af ingenting.

560 Har de så holdt det hele? Nej, De fik. De fik i overflod.

Det er, hvem Gud åbenbarer med Kristus, at han er. At han giver uanset, hvad vi gør, du og jeg.

565 Og nu kommer det. Nu kommer det. Er I klar?

Det er et tegn. Okay, hvad er et tegn?

Fiskene og brødet. Det var kun fem brød, to fisk. Det er et tegn. På hvad?

570

På det, der ligger bagved. Det, vi ikke kan se. Et tegn på tro, siger han jo. For det handler jo om tro.

575 “Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.”

Troen er et mirakel i sig selv.

580 Troen er, at du sidder der i grøften og kan kun råbe: “Gud forbarm dig over mig.”

Og så er bespisningsunderet et tegn på, at Gud giver rigelig tro.

Det er troens mirakel.

585

Nå ja – men er det ikke for meget sagt, at han ligefrem er nær? Nej. Det er det, han er.

Det er der, troen – helt forunderligt og mærkværdigt – kan folde sig ud.

590

Og nu er der nogle af jer, der sidder og tænker: Jeg ved ikke rigtigt, om jeg tror på det med Helligånden...

595 Søde ven. Tro er ikke, at du tror “sådan og sådan og sådan” – du gør det jo til love og regler.

Tro er, at du overgiver dig og siger: “Gud, forbarm dig over mig.”

Og nu kommer det. Jeg er livets brød, siger han. Jeg mætter, siger han.

600

Hvordan? spørger vi så.

Åh jo – det får man øje på lige så snart, man har fået øje på, at dette også er et evangelium, vi læser det i.

605

Hvad betyder det? Ja, det betyder, at det er et glædeligt budskab.

Hvad betyder det? Det betyder, at ligesom der var brød og fisk, så følger der altid at tro, glæde.

610

Glæde.

Tør du tro det?

615

Tør du tro, at hver gang du mærker glæden for overtaget, så er det Gud, der mirakuløst har udvirket tro i dig?

For der er nok at græde over, ikke?

620

Det er ikke underligt, at vi græder – det ville være underligt, at vi holder op igen.

Ikke mindst hvis man har så meget at græde over.

625

Så læn dig ind. Læn dig ind i Gud i tanken. Læn dig ind i hans generøsitet. Læn dig ind i, at han har lovet, at han altid vil være med dig og helt nær, og at han vil standse.

630

Og læn dig – ikke mindst – ind i, at hver gang du er glad, hver gang glæden bare et øjeblik løfter dig, så er det, fordi troen har fundet vej i dit hjerte.

Amen.

Kilde

635

Lydfil tilsendt af taler og transskriberet og udgivet af Danske Taler

Kildetype

Transskription

Tags

640

Anden tekstrække, Midfaste, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/katrine-lilleors-praediken-midfaste-sondag>

645

650